

[Lütken.]

under en sådan drøftelse — hvor stort bundfradraget skal være, for det er jo her, vi har alle disse sammenstød med den sociale lovgivning, som giver en masse administration og vel alligevel en begrænset mængde penge i statskassen og i kommunkassen.

Jeg tror, man skal tage hele spørgsmålet om vores skattelovgivning op til fordomsfri drøftelse, og det skal være hele problematikken, både de indirekte og de direkte skatter. Jeg mener, at man udmærket i forbindelse med udskrivningsprocenten kan se på, hvorledes de direkte skatter skal være, og hvorledes momsens skal være. Det synes jeg ville være et udgangspunkt, for så kan man overveje, spille på hele registeret. For man må ikke tro, at blot man ændrer lidt ved skatteskalaen, har man løst noget som helst.

Til allersidst vil jeg sige, at jeg er ganske enig med de ordførere, der siger, at hele dette lovforslag for så vidt totalt hænger i luften, særlig efter at det har vist sig, at de konservatives store besparelser er afvist her i tinget. Det vil de i øvrigt formentlig blive hver gang; de er så ensidigt sammensat og så, skal vi sige udpræget gjort efter salami-metoden, hvor man bare skærer en eller anden procent væk, og så må man prøve, om man kan klare tingene.

Vi er altså villige til i et udvalg at se på hele problematikken omkring udskrivningsprocent osv., men de grundlæggende tanker, der ligger bag det konservative forslag, mener vi nu ikke at vi i særlig høj grad kan tilslutte os.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Schlüter): Jeg er tilfreds med og taknemlig for, at ordførerne og ikke mindst finansministeren har taget imod vort forslag på en så venlig, positiv og saglig måde.

Vi kunne jo godt under denne debat bruge megen tid på at drøfte, om udgiftsniveauet ikke under denne regering i kraft af samarbejdet mellem S og SF var bragt alt, alt for højt op, og at det måtte være regerin-

gens ansvar, og regeringen kunne svare, at også under den borgerlige regering var udgiftsniveauet og dermed skatterne såmænd nok for højt her i landet. Begge dele kunne siges med rette. Men det hjælper bare ikke skatteyderne en døjt, og derfor tror jeg, at det, der skal til, er, at vi retter blikket fremad. Vi har mere eller mindre et fælles ansvar for det udgifts- og skatteniveau, som i dag er en kendsgerning i Danmark, og det er en fælles arbejdsopgave for os at se at få tingene bragt i orden.

Jeg havde nogle eksempler i min fremsættelsestale, som, synes jeg, helt klart viser, at vi kan ikke leve længere med det skatte-tryk, vi nu har. Et af eksemplerne var situationen for metalarbejderen i Københavnsområdet, hvor den gennemsnitlige lønfremgang brutto i året 1972 var 3.800 kr., og hvor vi kan konstatere, at heraf smuttede de 3.799 kr. til at dække prisstigninger og skattestigninger. Det går ikke længere, og det bør vi i fællesskab se i øjnene.

Derfor skal vort forslag også opfattes som en invitation til de andre partier om et sagligt, bredt samarbejde både om udgiftspolitikken og om skattepolitikken. Jeg vil gerne indrømme, at der ikke er noget ved det — i hvert fald ikke ret meget — hvis det konservative folkeparti kommer til at stå alene med dette skattelovsforslag. Bevarer, så har vi lov at præsentere det som vort partis politik, men det er en ringe glæde. Det ville være en større glæde, hvis man tog imod invitationen til, at vi sammen bar et større ansvar og fik løst problemerne.

Dette skattelovsforslag skal naturligvis ikke vedtages nu; det ville være uforsvarligt. Det kan kun vedtages, hvis den dertil svarende omlægning af statens og kommunernes udgiftspolitik forinden eller i hvert fald samtidig er en kendsgerning. Vi kan kun førstebehandle dette lovforslag her i foråret, men vi kan vende tilbage til det til efteråret.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi sætter målet nu for en nedbringelse af skatte trykket, for hvis vi venter, bliver det nok bare ikke til